

Arrest

nr. 232 138 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR
Hoge Aardstraat 22 bus 1
2610 WILRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. DEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 9 november 2015 in Turkije met D.Y., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 29 april 2016 diende verzoeker bij het Belgische consulaat te Istanbul een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om D.Y. in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 oktober 2016 de beslissing om verzoekers aanvraag tot afgifte van een visum type D niet in te willigen. Hij gaf hierbij aan het huwelijk van verzoeker en D.Y. niet te erkennen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 184 079 van 21 maart 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 27 oktober 2016 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

1.5. Ook de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Denderleeuw weigerde op 7 september 2017 om het huwelijk dat verzoeker en D.Y. in Turkije afsloten te erkennen.

1.6. Nadat verzoeker met een visum type C naar België was afgereisd, diende hij op 7 februari 2019, in functie van D.Y., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 11 juli 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/02/2019 werd ingediend door:

*Naam: [S.]
Voornaam: [S.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 7/02/2019 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde [Y.D.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80).

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Turkije (9/11/2015). Dit huwelijk en de intenties die eraan ten grondslag liggen, werden reeds onderzocht. Op 26/10/2016 (SHU.361/2016) adviseerde het parket van Gent negatief betreffende het erkennen van de akte. De erkenning werd uiteindelijk geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Denderleeuw op 7/09/2017.

Samengevat dient te worden gesteld dat, door het voorleggen van de akte, betrokkene op frauduleuze wijze het verblijfsrecht probeerde te verwerven. Uit de achtereenvolgende onderzoeken betreffende blijkt immers dat de huwelijksakte niet wordt aanvaard omdat de huwelijksband tussen betrokkene en de vermeende partner niet geloofwaardig is.

Overeenkomstig de bevindingen van het onderzoek proberen betrokkene en haar partner een relatie te veinzen, opdat betrokkene er een verblijfsrechtelijk voordeel zou door krijgen. Vandaar dat overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Betrokkene poogde immers, door voorlegging van de huwelijksakte, een huwelijksband met de referentiepersoon te veinzen. Deze huwelijksakte zou een doorslaggevend document zijn geweest bij het toestaan van het verblijfsrecht, voor zover het misleidend karakter van de huwelijksband niet zou zijn achterhaald.

Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt dan ook aan de Raad toe om te bepalen welke overheid het best is geplaatst om de bestreden beslissing te verdedigen. Op basis van de stukken waarover de Raad beschikt is het de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie die als verwerende partij dient te worden aangesteld. Het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift ook de burgemeester van de gemeente Denderleeuw als verwerende partij aanduidt impliceert niet dat deze overheid, die slechts instond voor de kennisgeving van de bestreden beslissing, effectief in het geding dient te worden betrokken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 4 en 6, § 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 17 mei 1995), van artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 2, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*.

Hij stelt het volgende in zijn synthesesamenvatting:

"Het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie de[...] gemachtigde[n] van de Minister zijn. De graad noch de persoon van de ambtenaar die de beslissing genomen heeft zijn voor verzoeker onbekend en kan niet nagegaan worden. Er stelt zich een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat in casu duidelijk het geval is;

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Het staat ongetwijfeld vast dat aan art. 52§4, 5e lid niet werd voldaan en deze werd geschonden door eerste verweerder zelf.

De beslissing werd immers niet gehandtekend noch gedateerd door de gemachtigde van de Minister, noch is deze persoon bij naam vernoemd!

In een arrest van 16 september 2016 nr. 174 731 besliste de RVV dat:

De Raad stelt echter vast dat in casu niet zondermeer kan vastgesteld worden dat het bestreden bevel kan toegerekend worden aan voornoemde attaché C.H., aangezien deze op geen enkele wijze, noch handmatig, noch elektronisch, werd ondertekend en onderaan de beslissing geen enkele naam van enige attaché vermeld staat. Er staat enkel: "Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie: #SIGNATURE#". Bovendien vermeldt het bevel evenmin in uitvoering van welke andere beslissing het bevel werd genomen.

Er blijkt aldus niet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd door een daartoe gemachtigd persoon. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Dat huidige bestreden beslissing noch een naam, noch een handtekening bevat en enkel en alleen om deze reden nietig dient te worden verklaard.

Er is noch een handtekening noch een naam van een bevoegd persoon noch een datum zodat onomstotelijk dient getwijfeld te worden of de beslissing wel degelijk genomen is door de bevoegde overheid dan wel door de gemeente zelf?

Het feit dat de gemeente de bestreden beslissing twee keer mailt aan de raadsman van verzoeker ma[a]k[t] de situatie des te dubieuzer en verdacht omdat tot twee keer toe een niet ondertekende, ongedateerde, onbenoemde beslissing wordt overgemaakt zodat onomstotelijk vaststaat dat de beslissing niet werd genomen door de Minister zelf (stuk 6 en 7 bundel verzoeker)

Op aandringen van zijn raadsman werd dan uiteindelijk de weigeringsbeslissing overgemaakt per e-mail van 5.08.2019 waarbij de datum van de betekening blijkbaar werd gepostdateerd niettegenstaande eerste verweerder in een eerdere mailbericht aan de tolk van verzoeker bevestigde dat er al een weigeringsbeslissing voorhanden was.

De be[s]lissing is bovendien niet gehandtekend door de gemachtigde van de Minister. Aanvankelijk werd ook eerst een verkeerde bijlage verzonden wederom zonder handtekening van de gemachtigde van de Minister noch vermelding van de naam van de gemachtigde bevoegde persoon. (stuk 6 en 7 bundel verzoeker)

Daarna werd de beslissing blijkbaar niet betekend door Stad Denderleeuw.

Er is op beide beslissingen geen handtekening noch naam vermeld van de gemachtigde van de Minister zodat verzoeker er rechtmatig van uitgaat dat de beslissing weldegelijk op onwettige wijze door eerste verweerder werd genomen.

Verzoeker voegt via huidige synthesesmemorie stuk nr. 8, meer bepaald de elektronische digitale versie van de stukken nrs. 6 en 7 toe waaruit duidelijk blijkt dat wanneer de bijlagen worden geopend de beslissing geen datum, handtekening of een naam van een bevoegd persoon vermelden. De beslissing telt immers duidelijk 1 pagina.

Verzoeker merkt op dat stuk nr. 8 geenszins een nieuw stuk omvat doch louter de elektronische versie van de stukken nrs. 6 en 7 is, en daarom om die reden dient ontvankelijk te worden verklaard.

Dit alleen op zich al bewijst dat eerste en tweede verweerder onzorgvuldig tewerk zijn gegaan in het dossier van verzoeker, meer bepaald lijkt het erop dat de beslissing niet door de gemachtigde van de Minister is genomen wat tot spijt en grote verbazing van verzoeker duidt op fraude.

Thans voegt tweede verweerder een tweede pagina toe aan de initiële beslissing dd. 05.08.2019 waaruit zou moeten blijken dat de beslissing is gehandtekend door attaché W.V.D.

Het staat onomstotelijk vast dat verweerder slechts een stuk "pour les besoins de la cause" opmaakte en de schijn tracht voor te houden als zou de weigeringsbeslissing wel rechtsgeldig gehandtekend, genaamd en gedateerd zijn.

Dit is uiteraard onaanvaardbaar.

De fraude is duidelijk bewezen aangezien de tweede pagina pas later na het aantekenen van beroep door verzoeker in latere fase werd opgemaakt en toegevoegd aan hun nota met opmerkingen.

Overigens bewijst verzoeker in zijn stukken nrs. 6, 7 en 8 dat de gemeente Denderleeuw tot twee maal toe de weigeringsbeslissing doorstuurt en telkens tot twee maal toe telt de weigeringsbeslissing slechts 1 pagina zonder handtekening, datum of naam van een bevoegd persoon.

De fraude van het thans toegevoegde bijlage 1 door tweede verweerder aan hun nota met opmerkingen dd. 22.08.2019 is dan ook ruimschoots en duidelijk bewezen.

"fraus omnia corrumpit":

Het ziet er zelfs naar uit dat eerste verweerder wellicht de weigeringsbeslissing zelf heeft genomen nu zij aanvankelijk een mailbericht stuurde eerst zonder datum betekening en waarbij in de beslissing tegenstrijdigheden zijn vermeld:

"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens aan één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd."

Nadien zendt eerste verweerder een tweede mailbericht met de melding dat:

"Geachte

Zonet werd u de verkeerde bijlage meegestuurd. Het document in bijlage is de enige juiste bijlage. Gelieve geen acht te slaan op de e-mail van zonet."

Aanvankelijk wordt dus geponeerd en aan verzoeker het rechtmatig vertrouwen gegeven als zou zijn aanvraag gezinshereniging wel in overweging genomen zijn in de eerste beslissing terwijl in beide beslissingen staat vermeld dat:

"Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan geen toepassing worden gemaakt van art. 40 ter, §2 Vw."

Bovendien werd in de eerste beslissing geen datum van kennisgeving vermeld terwijl dit in de tweede bijlage 20 wel staat vermeld, die hoogstwaarschijnlijk werd gepostdateerd aangezien eerste verweerder in een eerdere mailbericht op 31.07.2019 aan de tolk van verzoeker meldde dat:

In opdracht van Dienst Vreemdelingenzaken dienen wij meneer een beslissing tot weigering verblijf te betekenen. Hij weigert echter te tekenen voor kennisname. Dit wegens niet erkenning van het buitenlands huwelijk.

Dit alles maakt en wijst er dus op dat eerste verweerder wellicht zelf de weigeringsbe[s]lissing heeft genomen en niet de gemachtigde van de Minister. Bovendien is een weigering door verzoeker te ondertekenen voor kennisname geen reden om de beslissing niet te betekenen aan verzoeker! Nochtans werd op onwettige wijze en zonder betekening van een weigeringsbeslissing zijn AI wel stante pede ingetrokken!

Dat het vermoeden van verzoeker des te meer wordt versterkt nu er helemaal geen handtekening is door de gemachtigde van de Minister en de beslissing ongedateerd is.

Niettegenstaande eerste verweerder verzoeker beschuldigt van frauduleuze praktijken, quod non, lijkt het erop dat eerste verweerder zelf de beslissing heeft genomen in de plaats van de gemachtigde van de Minister wat dus, verzoeker- durft het amper uit te drukken-, neerkomt op fraude.

Eerste verweerder heeft hiertoe niet de bevoegdheid conform art. 52,§2, 5e lid vv noch conform art. 4 en 6 van het Ministerieel besluit dd. 17 mei 1995 zodat er een duidelijke schending is van voormelde artikelen en de beslissing om die redenen al dient te worden vernietigd.

De fraude is duidelijk bewezen aangezien de tweede pagina pas later na het aantekenen van beroep door verzoeker in latere fase werd opgemaakt en toegevoegd aan hun nota met opmerkingen.

Overigens bewijst verzoeker in zijn stukken nrs. 6, 7 en 8 dat de gemeente Denderleeuw tot twee maal toe de weigeringsbeslissing doorstuurt en telkens tot twee maal toe telt de weigeringsbeslissing slechts 1 pagina zonder handtekening, datum of naam van een bevoegd persoon.

De fraude van het thans toegevoegde bijlage 1 door tweede verweerder aan hun nota met opmerkingen dd. 22.08.2019 is dan ook ruimschoots en duidelijk bewezen."

3.1.2. In het administratief dossier dat door verweerder aan de Raad werd overgemaakt bevindt zich een stuk waaruit blijkt dat de bestreden beslissing werd voorbereid door een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken en attaché W.V.D. op 1 juli 2019 door deze administratief assistent werd verzocht om een "*Bijlage 20 (huwelijk negatief advies Parket)*" te bekrachtigen. Attaché W.V.D. stelde een nota op waarin zij de door verzoeker overgelegde stukken opsomde en opmerkte dat zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds weigerden om het huwelijk waarnaar door verzoeker werd verwezen te erkennen en nam op 11 juli 2019 de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat attaché W.V.D. op 11 juli 2019 een brief opstelde die is gericht aan de burgemeester van de gemeente Denderleeuw met het verzoek om "*de aanvraag vestiging*" middels de door haar genomen en ondertekende beslissing te weigeren.

De bestreden beslissing bestaat uit twee bladzijden. Op de eerste bladzijde (met vermelding "*recto*") staat de motivering van de bestreden beslissing. Op de andere bladzijde staat een raadgeving ("*De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)*"), wordt toegelicht dat de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een identiteitsbewijs of een nationaliteitsbewijs en wordt aangegeven dat de bestreden beslissing werd genomen "*te Brussel op 11 juli 2019*" door W.V.D., attaché "*voor de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie*". Op deze tweede bladzijde staan duidelijk de naam, de functie en de handtekening van de ambtenaar (W.V.D.) die de bestreden beslissing nam vermeld.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat "*door een gebrek aan ondertekening*" niet zou kunnen worden vastgesteld wie de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing niet is gedateerd mist evenzeer feitelijke grondslag.

Aangezien de bestreden beslissing wel degelijk werd ondertekend is verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad met betrekking tot een beslissing die niet werd ondertekend niet relevant.

Het gegeven dat een ambtenaar die werkzaam is bij de gemeente Denderleeuw verzoekers raadvrouw meermaals een afschrift overmaakte van de recto-zijde van de bestreden beslissing leidt niet tot het besluit dat niet zou kunnen worden bepaald wie de bestreden beslissing heeft genomen of dat deze beslissing kaduuk is.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn gepostdateerd dient te worden gesteld dat een eventueel gebrek in de akte van kennisgeving niet tot de conclusie leidt dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoekers bewering in zijn feitenrelaas dat het bestaan van de bestreden beslissing hem reeds op 30 juli 2019, op het ogenblik dat hij zich bij de administratieve diensten van de gemeente Denderleeuw aanmeldde om zijn rijbewijs om te ruilen, kenbaar werd gemaakt en dat hem, toen hij weigerde de akte van kennisgeving te ondertekenen, geen afschrift van deze beslissing werd afgegeven niet toelaat vast te stellen dat er op dat ogenblik een rechtsgeldige kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond.

De uiteenzetting van verzoeker dat een ambtenaar bij de administratieve diensten van de gemeente Denderleeuw eerst een verkeerd document naar zijn advocaat zond en nooit de volledige bestreden beslissing overmaakte en zijn toelichting dat zijn raadvrouw pas, in het raam van het bij de Raad

ingestelde beroep, kennis nam van de tweede bladzijde van bestreden beslissing, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing op bedrieglijke wijze tot stand kwam, dat de in casu bestreden beslissing niet zou zijn genomen door W.V.D., een attaché die bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken werkt, of dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* om de geldigheid van deze beslissing in vraag te stellen.

Er blijkt tevens niet dat verzoeker, door de problemen bij de betekening van de bestreden beslissing waar hij daarenboven zelf heeft toe bijgedragen door zijn houding op 30 juli 2019, geen volledige kennis had van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing staat immers op de bladzijde die verzoekers advocaat stelt op 5 augustus 2019 te hebben ontvangen nadat zij de administratieve diensten van de gemeente Denderleeuw contacteerde.

Verzoeker kan niet nuttig verwijzen naar de artikelen 4 en 6, § 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 aangezien dit ministerieel besluit werd opgeheven door het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009)

Daarnaast stelt de Raad vast dat, overeenkomstig artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009, de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Het is niet betwist dat W.V.D. een attaché is. Deze ambtenaar, die werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, was dus bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

Het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bevat geen artikel 52, § 2, vijfde lid. De door verzoeker aangevoerde schending van een niet bestaande bepaling kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In zoverre het verzoekers bedoeling zou zijn om een schending aan te voeren van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan het volstaan te herhalen dat duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door een gemachtigde van de bevoegde minister, dat deze gemachtigde heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat verzoeker geen recht op verblijf kan laten gelden en dat zij voor het nemen van zijn beslissing gebruik heeft gemaakt van de *"bijlage 20"*. Een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan derhalve niet worden vastgesteld.

Voorts moet worden geduid dat verzoeker niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteenzet waarom hij van oordeel is dat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel van fair play.

Zijn betoog in zijn synthesesamenvatting luidt als volgt:

"De Rvv oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent de weigering terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zelf te weigeren wanneer geen stukken binnen de vooropgestelde termijn worden ingediend hetzij het dossier over te maken ter beoordeling van DVZ wanneer er door verzoeker wel stukken worden ingediend. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Het staat ongetwijfeld vast dat aan art. 52§4, 5e lid niet werd voldaan en deze werd geschonden door eerste verweerder zelf.

De beslissing werd immers niet gehandtekend noch gedateerd door de gemachtigde van de Minister.

Het ziet er zelfs naar uit dat eerste verweerder zelf de weigeringsbeslissing heeft genomen nu zij aanvankelijk een mailbericht stuurde eerst zonder datum betekening en met de vermelding dat:

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens aan één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.”

Nadien zendt eerste verweerder een tweede mailbericht met de melding dat:

“Geachte

Zonet werd u de verkeerde bijlage meegestuurd. Het document in bijlage is de enige juiste bijlage. Gelieve geen acht te slaan op de e-mail van zonet.”

Aanvankelijk wordt dus geponeerd en aan verzoeker het rechtmatig vertrouwen gegeven als zou zijn aanvraag gezinshereniging wel in overweging genomen zijn in de eerste beslissing terwijl in beide beslissingen staat vermeld dat:

“Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan geen toepassing worden gemaakt van art. 40 ter VW.”

Bovendien werd in de eerste beslissing geen datum van kennisgeving vermeld terwijl dit in de tweede bijlage 20 wel staat vermeld, die hoogstwaarschijnlijk werd gepostdateerd aangezien eerste verweerder in een eerdere mailbericht op 31.07.2019 aan de tolk van verzoeker meldde dat:

In opdracht van Dienst Vreemdelingenzaken dienen wij meneer een beslissing tot weigering verblijf te betekenen. Hij weigert echter te tekenen voor kennisname. Dit wegens niet erkenning van het buitenlands huwelijk.

Dit alles maakt wijst er dus op dat eerste verweerder wellicht zelf de weigeringsbeslissing heeft genomen en niet de gemachtigde van de Minister.

Dat het vermoeden van verzoeker des te meer wordt versterkt nu er helemaal geen handtekening is door de gemachtigde van de Minister en de beslissing ongedateerd is.

Niettegenstaande eerste verweerder verzoeker beschuldigt van frauduleuze praktijken, quod non, lijkt het erop dat eerste verweerder zelf de beslissing heeft genomen in de plaats van de gemachtigde van de Minister wat dus, verzoeker -durft het amper uit te drukken-, neerkomt op fraude.

Eerste verweerder heeft hiertoe niet de bevoegdheid conform art. 52,§2, 5e lid Vw noch krachtens het ministerieel besluit zodat er een duidelijke schending is van voormeld artikel en de beslissing om die redenen al dient te worden vernietigd.

Aangezien de beslissing wellicht door eerste verweerder zelf is genomen dient men des te omzichtiger om te gaan met het motiveringsbeginsel.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen- in casu de bestreden beslissing dd. 05.08.2019) dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

"Fair play" duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht "hem door onoorbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed....". (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven 1996-97, 49-50)

*Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel... (MAST, A-/ e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen 1999, 54) **

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbegin[s]el de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te

stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder verzending van de overgelegde stukken van verzoeker aan DVZ. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen eerste verweerder heeft beslist aan verzoeker een weigeringsbeslissing te betekenen.

Bovendien wordt in de beslissing ten onrechte het vertrouwen gewekt als zou de gezinshereniging wel in overweging genomen zijn terwijl in de beslissing enerzijds wordt gemeld dat er geen toepassing kan worden gemaakt van art. 40 ter, §2 eerste lid, 1 van de wet van 15.12.1980 terwijl anderzijds wordt gemeld dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens aan één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd."

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

De bestreden beslissing komt hierop neer dat de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij wordt geweigerd zonder bewijs van enige fraude in hoofde van verzoeker en op basis van niet-actuele redenen. De reden dat de beslissing wordt geweigerd, bestaat eenvoudigweg uit een zogenaamde niet-erkenning van het buitenlands huwelijk van 3 jaar geleden. In de gehele beslissing wordt geen enkel (al dan niet juridisch) gevolg getrokken uit deze niet-geactualiseerde feiten.

In casu weet verzoekende partij niet op welke gegevens men zich heeft gesteund om tot het betreffende oordeel te komen. Werden de geactualiseerde stukken die verzoeker overmaakte wel in aanmerking genomen en beschouwd als of werd er helemaal geen rekening gehouden met de overgelegde stukken?

Dit kan niet worden afgeleid door verzoeker. Door wie werd de beslissing tot weigering genomen? Dit alles is onbekend voor verzoeker hetgeen de rechtszekerheid niet ten goede komt.

Bovendien wordt uitdrukkelijk bevestigd in de beslissing dat:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Dit komt er dus op neer dat bij analyse van het dossier er onzorgvuldig werd tewerk gegaan, geen rekening werd gehouden met de geactualiseerde stukken van verzoeker aangaande de huwelijksrelatie die inmiddels al 4 jaar duurt en standhoudt.

Dit komt er dus op neer dat het [...] gezinsherenigingsdossier van betrokkenen geblokkeerd raakt en niet ten gronde behandeld wordt en komt alvast de recht[s]zekerheid niet ten goede zodat dit algemeen recht[s]beginsel duidelijk werd geschonden.

Dat de gemeente dan ook voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de wettelijke bepalingen schendt door zelf een weigeringsbeslissing te nemen!

Er dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van het gemeentebestuur zich overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober inderdaad beperkt tot het onderzoek of de aanvrager wel of niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt.

Aangezien er geen handtekening is van de gemachtigde van de Minister noch een datum waarop de be[s]lissing werd genomen en verzoeker hieruit niet kan afleiden of met de documenten die verzoeker heeft overgemaakt, al dan niet rekening werd gehouden, schendt de beslissing de formele motiveringsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt tevens onomstotelijk [...] dat verzoeker alle nuttige stukken heeft overgemaakt en aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldeed. Er diende zowel door eerste als tweede verweerder (uit niets blijkt dat deze de bestreden beslissing heeft genomen) rekening heeft gehouden met de actuele stukken!

Voor verzoeker is het bovendien, niettegenstaande hij een terecht sterk vermoeden heeft dat de beslissing door eerste verweerder werd genomen, onduidelijk wie de beslissing heeft genomen en staat dus onomstotelijk vast dat aan noch de zorgvuldigheidsplicht, noch het rechtszekerheidsbeginsel in acht werden genomen!

Dat de gemeente dan deze stukken had moeten overmaken aan de DVZ die zelf op afdoende wijze moest oordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden.

Het fair play-beginsel houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat het bestuur zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont duidelijk aan dat in casu het geval is.

Verwerende partij heeft voorbarig de aanvraag afgewezen. Verzoeker heeft geen kans gekregen van verwerende partij om te bewijzen dat het huwelijk echt is.

Zonder uitleg kan je onmogelijk weten waarom de voorgelegde documenten onvoldoende zijn.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en de overige wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepalingen en wordt gemotiveerd dat verzoekers verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd omdat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van D.Y., de Belgische vrouw met wie hij in Turkije huwde. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat dit huwelijk in België niet wordt erkend omdat er geen sprake is van een geloofwaardige huwelijksband en dat er hierdoor geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft tevens gesteld dat de andere documenten die verzoeker voorlegde geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient tevens te worden gesteld dat het gegeven dat de administratieve diensten van de gemeente Denderleeuw zelf niet overgingen tot het afwijzen van verzoekers verblijfsaanvraag – zo dit in casu al mogelijk zou zijn – niet impliceert dat verweerder dient uiteen te zetten waarom hij gebruik maakt van zijn bevoegdheid om ten gronde een beslissing te nemen omtrent deze aanvraag.

Verzoekers uiteenzetting dat hij geen kennis kreeg van de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen en dat hij niet wist door wie deze beslissing werd genomen en of ze werd ondertekend leidt op zich ook niet tot het besluit dat de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat de Raad, wanneer een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker houdt voor dat zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen terwijl er geen bewijs is dat hij zou hebben gefraudeerd en op basis van *“niet-actuele redenen”*. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat verweerders vaststelling dat een substituut-procureur des konings, na een onderzoek, adviseerde om het, in Turkije afgesloten, huwelijk van verzoeker en D.Y. niet te erkennen en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand dit advies volgde steun vindt in de voorgelegde stukken. Het feit dat het huwelijk waarnaar verzoeker verwijst verscheidene jaren geleden werd afgesloten laat de Raad niet toe te concluderen dat de vaststelling dat dit huwelijk in België niet wordt erkend actueel niet meer zou kunnen worden aangewend als een reden om de verblijfsaanvraag van verzoeker af te wijzen.

Ten onrechte stelt verzoeker dat er *“geen enkel (al dan niet juridisch) gevolg getrokken wordt”* uit de beschikbare feiten. Verweerder heeft immers duidelijk gemotiveerd dat, nu zijn huwelijk met D.Y. niet wordt erkend in België, verzoeker, op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie kan laten gelden.

Verzoekers bewering dat niet blijkt of met de door hem voorgelegde geactualiseerde stukken rekening werd gehouden leidt niet tot de conclusie dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker toont immers niet aan dat de stukken waarnaar hij verwijst toelaten vast te stellen dat hij enig huwelijk is aangegaan met een Belgische vrouw dat in het Rijk wordt erkend. Uit een nota in het administratief dossier kan bovendien worden afgeleid dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen kennis nam van al de stukken die verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag voegde alvorens deze beslissing te nemen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om, door erop te wijzen dat zijn huwelijksrelatie reeds verscheidene jaren standhoudt en er geen sprake is van fraude, te stellen dat onterecht werd besloten om zijn huwelijk niet te erkennen, dient te worden aangegeven dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat er schijnbaar toe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek van internationaal privaatrecht, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de burgerlijke rechter bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Om, op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, te kunnen genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden dient verzoeker aan te tonen dat hij voldoet aan de verschillende voorwaarden die in dit artikel zijn vermeld. Deze voorwaarden zijn cumulatief. De vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan één van de in voormelde wetsbepaling voorziene voorwaarden volstaat om de verblijfsaanvraag af te wijzen. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig optrad door uiteen te zetten dat hij, na te hebben vastgesteld dat aan één voorwaarde niet was voldaan, niet meer onderzocht of was voldaan aan de andere in artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden.

Waar verzoeker de grieven die hij reeds aanvoerde in zijn eerste middel – meer specifiek dat niet blijkt dat een bevoegd ambtenaar de bestreden beslissing nam – herhaalt en middelen ontwikkelt op basis van de verkeerde veronderstelling dat een gemeentelijk ambtenaar de bestreden beslissing nam, kan het volstaan nogmaals te stellen dat zijn argumentatie feitelijke grondslag mist.

Daar verzoekers verblijfsaanvraag effectief ten gronde werd onderzocht kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat ten onrechte de schijn werd gewekt dat zijn verblijfsaanvraag in overweging werd genomen.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts spelen indien verweerder beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Verweerder vermag evenwel geen recht op verblijf toe te kennen op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, indien niet is voldaan aan de in deze wetsbepaling gestelde vereisten. Verzoeker, die niet aantoont dat verweerder onterecht stelde dat het in Turkije afgesloten huwelijk niet wordt erkend in België, kan derhalve niet nuttig verwijzen naar een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

3.2.2.4. De Raad stelt in casu ook vast dat verweerder op 27 oktober 2016 reeds een beslissing nam waarin hij motiveerde dat hij het huwelijk van verzoeker en D.Y. niet erkende en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 7 september 2017 ook besliste om dit huwelijk niet te erkennen. Verzoeker, die reeds vele jaren weet dat het huwelijk waaraan hij een verblijfsrecht wenst te ontleen in België niet wordt erkend, kan dan ook niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg *“om te bewijzen dat zijn huwelijk echt is.”* Verzoeker maakt zelfs niet aannemelijk dat hij enig beroep bij de burgerlijke rechter instelde tegen de opeenvolgende beslissingen waarin wordt gemotiveerd dat zijn huwelijk met D.Y. niet wordt erkend.

Gezien het voorgaande en aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verwerven van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan geen schending van het beginsel van fair play worden vastgesteld.

3.2.2.5. Verzoekers bewering dat het rechtszekerheidsbeginsel wordt miskend doordat verweerder zijn verblijfsaanvraag niet ten gronde onderzocht mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers geenszins verzoekers verblijfsaanvraag geblokkeerd en heeft wel degelijk een beslissing genomen waarbij werd vastgesteld dat niet is voldaan aan één van de grondvoorwaarden die door de wetgever worden gesteld, met name het bestaan van een in België erkend huwelijk met een Belgisch onderdaan.

Het feit dat verzoeker volledig ten onrechte meent dat een ambtenaar van de gemeente Denderleeuw de bestreden beslissing nam laat ook niet toe een schending van het rechtszekerheidsbeginsel vast te stellen.

De voorwaarden waaraan een vreemdeling dient te voldoen om aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf zijn duidelijk in de Vreemdelingenwet bepaald en verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.2.6. Gelet op de voorgelegde stukken en de bij het onderzoek van de overige onderdelen van het middel gedane vaststellingen kan de Raad niet concluderen dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.7. Verzoeker bewijst door de draagwijdte van bepaalde andere beginselen van behoorlijk bestuur nog toe te lichten ook niet dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Hoewel de bestreden beslissing geen BGV bevat schendt zij in casu toch de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Verzoeker wijst dus op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders.

Verwerende partij diende na te gaan of de bestreden beslissing over het verblijfsrecht het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) al dan niet schendt. Verwerende partij moest een belangenafweging (f[a]ir-balance toets) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming*
- De omvang van de banden in de staat,*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet,*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieelid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van art. 8 EVRM.*

In casu is de fair balance- toets niet gebeurd.”

3.3.2. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing zijn verblijfstoestand niet wijzigt. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe deze beslissing een inmenging zou kunnen vormen op het recht op eerbiediging van verzoekers privé- of gezinsleven die verweerder zou nopen tot een verdere belangenafweging. Door de bestreden beslissing te nemen heeft verweerder slechts een standpunt ingenomen inzake verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familieelid van een burger van de Unie. Verweerder heeft hierdoor geenszins de wil geuit om *“om het even welk verblijfsrecht te weigeren”*. De bestreden beslissing omvat bovendien ook geen beslissing tot verwijdering, zodat

verzoekers toelichting inzake regels die zouden gelden bij een “*uitwijzing*” ook niet dienstig is. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben met de vrouw met wie hij in Turkije in het huwelijk trad en die ook van Turkse origine blijkt te zijn. Er kan dan ook niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten, die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK